

VURIGE VIS IN VENKELSAUS

(Last of the Red Hot Lovers)

Komedie in drie bedrijven

door

NEIL SIMON

vertaling

Nicolet Steemers

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **VURIGE VIS IN VENKELSAUS - LAST OF THE RED HOT LOVERS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **NEIL SIMON** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1970 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Barney Cashman - man, zevenveertig jaar

Elaine Navazio - vrouw, negenendertig jaar

Bobbi Michelle - vrouw, zevenentwintig jaar

Jeanette Fisher - vrouw, negenendertig jaar

DECOR:

Het stuk speelt zich af in een appartement in New York

Eerste bedrijf: een middag in december

Tweede bedrijf: een middag in augustus

Derde bedrijf: een middag in september

Tijd: de jaren zestig

EERSTE BEDRIJF

Een anderhalve kamer appartement in Manhattan. Het is een nieuw gebouw, niet meer dan vijf of zes jaar oud. Al bij de eerste blik zien we dat het appartement iets ongerijmds heeft. De kamer is voorzien van airconditioning, een moderne parketvloer, en is een eigentijds ontwerp. Maar het meubilair is een heel ander verhaal. Minstens dertig jaar oud, degelijk, goed onderhouden, maar duidelijk die van een oudere generatie. Overall staan foto's van familie, kinderen en kleinkinderen. Hier woont een ouder iemand, zoveel is duidelijk, en aan de grootte van het appartement te zien, woont die persoon er alleen. Er is niemand in de kamer. De deurbel gaat op het moment dat het doek opgaat. Korte stilte, dan horen we een sleutel in het slot en de deur gaat open. Barney Cashman steekt zijn hoofd om de deur en roept:

Barney: *Hallo?...Ma?...(geen antwoord. Hij glipt het appartement binnen en sluit de deur achter zich. Barney Cashman is zevenenveertig jaar, netjes gekleed in een blauw pak waarover hij een blauwe jas draagt. Een grijze hoed. Nadat hij de sleutel uit het slot heeft verwijderd, legt hij hem op een plank bij de deur. Hij heeft een diplomatenkoffertje bij zich, die hij op de grond neerzet. Hij trekt plastic hoesjes van zijn schoenen, spreidt een krant uit in de hoek op de grond en legt de hoesjes erop. Zet zijn hoed af, trekt zijn jas uit en bergt ze netjes op in de kast, waar een bontjas en wat andere vrouwelijke kledingstukken hangen. Hij loopt naar het grote raam, probeert zoveel mogelijk uit het zicht te blijven, reikt omhoog en sluit de jaloezieën. Daarna loopt hij naar de andere twee ramen en trekt de gordijnen dicht. Het is donker in de kamer. Buiten is het een heldere, stralende dag in december. Hij loopt naar het lichtknopje bij de voordeur en drukt erop. Alle lampen in de kamer gaan tegelijk aan. Hij pakt het diplomatenkoffertje op en loopt ermee naar de eettafel, waar hij hem opent. Hij haalt er een fles whisky uit en een plastic tas. Uit de plastic tas komt een in papier verpakt glas. Hij haalt het papier eraf en zet het glas op tafel. Daarna haalt hij een fles aftershave lotion tevoorschijn, opent deze en brengt er wat van aan op zijn gezicht. Hij wrijft de lotion uit over zijn vingers en ruikt eraan. Loopt naar de bank, kijkt op zijn horloge, trekt de salontafel naar een kant, gooit de kussentjes over de rugleuning van de bank en trekt de bedbank uit. Kijkt weer op zijn horloge, maakt van het bed weer een bank, legt de kussentjes terug en zet de salontafel weer op zijn plaats. Hij loopt terug naar de eettafel en schenkt*

zichzelf een whisky in, waarmee hij naar de telefoon loopt. Hij toetst een nummer, legt de hoorn op het bureau en neemt een slok. Hij trekt een vies gezicht. Dan pakt hij snel de hoorn op, juist op het moment dat aan de andere kant wordt opgenomen. In de hoorn, bijna onhoorbaar) Hallo?...Harriet?...Met meneer Cashman...Alles goed?...Is Pepito er al?...Pepito, de hulpkelner...Ook goed, Pietro, of hoe hij ook mag heten...Hij is er dus nog niet?... heb je het uitzendbureau al gebeld?...Nou ja, ik kan er van hieruit ook niets aan doen...(kijkt op zijn horloge) Ik ben tegen vijf uur terug...Ik zit nog in Bloomingdale's. Het is hier een gekkenhuis met al die lui die kerstinkopen doen...Heeft mijn vrouw nog gebeld? En toen heb je gezegd dat ik naar Bloomingdale's was?...Mooi. Prima...Zeg, luister eens, ik hang op. Er komt net ruimte vrij bij de lift...Uiterlijk half zes ben ik terug...Dank je, Harriet. (hij legt hoorn neer; denkt na) Wat doe ik hier in vredesnaam? (snel loopt hij naar de kast. De deurbel gaat. Hij blijft als bevroren staan, kijkt gejaagd rond, op zoek naar een nooduitgang, die er uiteraard niet is. Hij snelt naar de deur en loert door het kijkgaatje. Gerustgesteld opent hij de deur. Elaine Navazio komt binnen. Ze is achter in de dertig, aantrekkelijk, en bescheiden gekleed. Elaine straalt iets wanhopigs uit. Barney kijkt haar nerveus aan) Hallo. (Elaine glimlacht en knikt) Ik was in de keuken. Ik had de bel niet gehoord. (Elaine loopt langs hem heen, het appartement in) Kom binnen. (sluit de deur)

Elaine: *(draait zich om)* Ik ben al binnen.

Barney: Hoe is het met je?

Elaine: Goed.

Barney: Nou, je ziet er ook goed uit.

Elaine: Wat kijk je verbaasd. Had je niet gedacht dat ik zou komen?

Barney: Ik wist het niet zeker...maar ik hoopte van wel.

Elaine: Ik wist het ook niet zeker...maar ben toch gekomen.

Barney: Daar ben ik blij om.

Elaine: *(glimlacht)* Mooi.

Barney: Ik zou teleurgesteld zijn geweest als je niet was gekomen...
Jij ook?

Elaine: Of ik teleurgesteld zou zijn? Als ik niet was gekomen? Nee, want dan had ik geweten dat ik niet kwam, dus dan was er van teleurstelling geen sprake.

Barney: Nou, ja, hoe dan ook, hallo...oh, God, sorry, maar ik ben je naam vergeten.

Elaine: *(zonder ironie)* Het is je vergeven. Elaine Navazio.

Barney: Echt?

Elaine: Niet goed?

Barney: Je ziet er gewoon niet uit als een Elaine Navazio.

Elaine: Nee? Als wie dan?

Barney: Ik weet het niet. Om de een of andere reden zie je eruit als een Irene.

Elaine: Irene? Vind je mij een Irene? *(draait zich om en kijkt in de spiegel aan de muur)* Nee, ik zie eruit als een Elaine Navazio. *(begint het appartement rond te kijken)*

Barney: Ben je van Italiaanse afkomst? Navazio?

Elaine: Nee, ik ben van Poolse komaf. Meneer Navazio is wel Italiaans. En wat ben jij?

Barney: Gedeeltelijk Russisch en gedeeltelijk Litouws. Mijn echte naam is niet Cashman, maar Czernivekoski. Toen mijn grootvader naar dit land kwam, vertelde iemand hem dat als hij problemen zou krijgen met de immigratiedienst, hij die mensen wat cash moest toestoppen. Dus toen ze mijn grootvader vroegen hoe hij heette en ze hem niet konden verstaan, gaf hij een van de mannen wat cash. En zo hebben ze hem toen maar genoemd. Cashman.

Elaine: *(kijkt hem aan)* Wat een interessant verhaal.

Barney: Neem me niet kwalijk. Ik ouwehoer maar wat. *(ze loopt voorbij de keuken)* Dat is de keuken.

Elaine: *(knikt)* Geen slaapkamer?

Barney: Nee. De bank is uitklapbaar tot een bed.

Elaine: *(zonder enig enthousiasme)* Joepie! *(ze draait zich om en staart Barney aan. Hij weet niet hoe hij moet reageren, dus kijkt maar wat rond in grote verlegenheid. Dan, na enkele ogenblikken)* Houd je van stilte? Ik bedoel, wil je niet praten?

Barney: Sorry. Ik wist even niet wat ik moest zeggen.

Elaine: Ben je zenuwachtig?

Barney: Om je de waarheid te zeggen...Ja. Jij?

Elaine: *(glimlacht)* Om je de waarheid te zeggen...Nee. *(draait zich om en kijkt de kamer weer rond)*

Barney: Dat is maar beter ook. Het heeft geen zin om allebei zenuwachtig te zijn. Je had het over meneer Navazio. Dus ik neem aan dat je getrouwd bent?

Elaine: Meneer Navazio neemt aan dat ik getrouwd ben. Ik neem aan wat ik aan wil nemen.

Barney: Ik zag geen trouwring, dus ik vroeg me af... *(Elaine onderbreekt hem door haar hoofd weg te draaien en te hoesten. Eerst een klein kuchje. Ze probeert het te vergeefs te onderdrukken. Plotseling krijgt ze een enorme hoestaanval. Ze houdt zich vast aan een stoel tot het eindelijk voorbij is. Dan blijft ze happend naar adem zitten. Tegen Barney)*

Elaine: Mag ik een sigaret?

Barney: Een sigaret? Wil je niet liever wat water?

Elaine: Ik kan geen water roken. *(hijgt zwaar)*

Barney: Je bent toch niet ziek, of wel?

Elaine: Hoe bedoel je?

Barney: Ziek. Wat een afschuwelijke hoest heb je.

Elaine: Als je er last van hebt zal ik het niet weer doen.

Barney: Ik heb er geen last van. Ik dacht dat jij er last van had.

Elaine: Als ik er last van had, zou ik het niet doen...Dat wordt geloof ik niets met die sigaret, of wel?

Barney: *(betast zijn zakken, zinloos, maar om te bewijzen dat hij geen sigaretten bij zich heeft)* Ik rook niet.

Elaine: Waarom zit je dan je zakken te bekloppen?

Barney: Ik weet het niet. Het was een reflex.

Elaine: Dus je gaat altijd op je zakken zitten kloppen als je niet van plan bent om iemand een sigaret aan te bieden?

Barney: Nee. Ik weet zelf eigenlijk niet waarom ik het deed.

Elaine: Heb je nergens wat liggen in het appartement?

Barney: Het is mijn appartement niet.

Elaine: Oh. *(ademt diep in. Beheerst)* Je leent het af en toe.

Barney: Nee, nee, het is niet wat je denkt. Het is mijn moeder's appartement.

Elaine: Dat meen je niet.

Barney: Jawel. Dat meen ik wel. Het is mijn moeder's appartement. Ze woont hier.

Elaine: Komt ze ons zo meteen gezelschap houden?

Barney: Ze werkt twee dagen in de week in een ziekenhuis. Ze komt pas tegen vijf uur thuis.

Elaine: Nou, dat maakt het allemaal wel boeiend, zeg.

Barney: Mijn moeder doet allerlei liefdadigheidswerk. Ze helpt graag.

Elaine: Zoals ons.

Barney: *(haalt zijn schouders op)* Ik wist niet waar ik anders heen moest.

Elaine: Tja, ik zeg altijd maar hou het in de familie.

Barney: Eh...wil je iets drinken?

Elaine: Absoluut.

Barney: *(loopt naar zijn diplomatenkoffer)* Neem me niet kwalijk. Ik had je direct iets aan moeten bieden. Ik heb whisky. Is dat goed?

Elaine: *(knoopt haar jas open)* Wat heb je nog meer?

Barney: Meer niet. Alleen whisky.

Elaine: Doe dan maar een whisky.

Barney: Ik heb je niet zien drinken in het restaurant, dus nam ik aan dat whisky... (*haalt glas uit de plastic tas*)

Elaine: Heb je zelfs glazen meegenomen?

Barney: Gekocht bij Bloomingdale's. Voor het restaurant natuurlijk.

Elaine: Je was bang om je moeder's glazen vuil te maken, want dan zou ze weten dat er iemand in haar appartement was geweest.

Barney: (*glimlacht betrukt*) Ze is heel precies. Als er ook maar iets verplaatst is, moet ik haar uitleggen hoe dat komt en dan wordt het allemaal erg gecompliceerd.

Elaine: Heel verstandig van je. Hoeveel ijsklontjes heb je meegenomen?

Barney: (*glimlacht*) Zover ben ik nou ook weer niet gegaan. Hoezo? Wil je graag ijs? Dan haal ik ijs voor je.

Elaine: Laat maar. Dan zitten we de rest van de middag vingerafdrukken weg te poetsen.

Barney: (*schenkt whisky in Elaine's glas. Elaine observeert hem*) Mijn moeder is echt heel extreem in die dingen. Zo weet ze bijvoorbeeld precies hoe hoog de kussentjes in de bank opgeschud waren toen ze vertrok.

Elaine: Heb je daarom plastic hoesjes om je schoenen gedaan? Bang voor voetstappen?

Barney: Ik begin me een beetje belachelijk te voelen...

Elaine: Ach, stiekeme ontmoetingen hebben nu eenmaal hun nadelen.

Barney: (*overhandigt haar het drankje*) Alsjeblieft.

Elaine: (*neemt het aan*) Toch wil ik je een vraag stellen.

Barney: Ja?

Elaine: Ga je de rest van de middag zo door met fluisteren?

Barney: Fluisterde ik?

Elaine: Ik weet dat het niet je normale stem is, want ik heb je horen schreeuwen in het restaurant...'De dame wenst gekookte heilbot, geen gebakken heilbot!' Of praat je zo zacht omdat je denkt dat het sexy klinkt? Want ik vind het namelijk helemaal niet sexy. Ik vind het vooral moeilijk te verstaan.

Barney: Neem me niet kwalijk. Het komt omdat die moderne gebouwen zulke dunne muren hebben, begrijp je, en ik dacht... mijn moeder heeft namelijk een hoge piepstem en die oude vrouw die hiernaast woont is de hele dag thuis, en misschien zou ze wel argwaan krijgen als ze ineens diepe stemmen hoort, dus ik dacht...

Elaine: Dus wat gaan we doen? Jij fluistert en ik maak het huis schoon met een hoge piepstem?

Barney: Nee, nee. We gaan allebei gewoon praten zoals we altijd praten.

Elaine: Of heb je misschien pen en papier bij je? Dan kunnen we schriftelijk van gedachten wisselen.

Barney: Het was niet mijn bedoeling je af te remmen. *(spreekt luider)* Kijk. Kijk. Ik spreek nu luid en duidelijk met mijn natuurlijke stem. Voel je je nu meer op je gemak?

Elaine: *(glimlacht, knikt)* Ja. Stukken beter.

Barney: Ik voel me echt een idioot. Ik wil dat je je ontspant en zegt en doet wat je maar wilt. *(glimlacht)* Goed?

Elaine: Weet je dat je een mooie glimlach hebt?

Barney: *(lichtelijk in verlegenheid)* Ik? Welnee.

Elaine: Of is dat geen glimlach? Het zag er wel uit als jouw glimlach.

Barney: Eh, dank je.

Elaine: Je hoeft mij niet te bedanken. Het is jouw glimlach.

Barney: Ik weet nooit of je me er nou tussen neemt.

Elaine: *(oprecht)* Ik nam je ertussen. Let maar niet op mij.

Barney: Maar je moet ook geen aardige dingen tegen mij zeggen. Ik moet aardige dingen tegen jou zeggen.

Elaine: Goed. Zeg maar wat aardigs tegen me.

Barney: *(kijkt haar aan)* Je bent een aantrekkelijke vrouw.

Elaine: Is dat alles? Je maakt je er makkelijker van af dan ik. Proost.

Barney: Proost! *(ze nemen beiden een slok. Zij een grote, gulzige, hij nipt en trekt een vies gezicht)*

Elaine: Is dat je vrouw die ik af en toe in het restaurant tegen kom? Die grote blonde met die bontjas, op hoge hakken?

Barney: Dat klopt. Hoe wist je dat?

Elaine: Ik nam aan dat als iemand binnen loopt, geld uit de kassa haalt en zonder een woord weer vertrekt, het ofwel een doofstomme dief is, of een echtgenote.

Barney: Dat doet ze een keer per week. Op vrijdag gaat ze altijd naar de bank.

Elaine: *(knikt)* Hoe lang ben je al met die geldstorster getrouwd?

Barney: *(haalt schouders op)* Lang.

Elaine: Hoe lang? Vijftien jaar? Tien jaar?

Barney: Drieëntwintig jaar.

Elaine: *(knikt)* Aha. Beroeps...Dus daar zitten we dan op vrijdag, je vrouw op haar hoge hakken naar de bank, je moeder die verbandgaasjes oprolt in het ziekenhuis...en jij hier helemaal alleen met een aantrekkelijke vrouw met een leeg glas.

Barney: *(pakt het aan)* Oh, neem me niet kwalijk. *(hij loopt terug naar de fles. Hij ruikt meerdere keren aan zijn vingers en begint haar glas met whisky bij te vullen)* Weet je zeker dat je geen ijs wilt?

Elaine: Absoluut. Nou deed je het weer.

Barney: Deed wat weer?

Elaine: Aan je vingers ruiken. Dat is al de derde keer dat je aan je vingers staat te ruiken.

Barney: Oh, ja? Daar was ik me helemaal niet van bewust.

Elaine: Of hoort het bij je beroep? Brengt het bezitten van een visrestaurant met zich mee dat je je altijd zorgen moet maken over de geur van je vingers?

Barney: Ja. Het komt door het openen van mossel- en oesterschelpen. Wat ik trouwens met veel plezier al twintig jaar doe. Iedere morgen werk ik stapels van die dingen door. Ik gebruik zeep, terpentijn, aftershave...het helpt wel een paar uur, maar tegen vier uur 's middags komt het weer opzetten als de vloed.

Elaine: Ach, als ik jou was maakte ik me er niet druk over.

Barney: Hm, erg goed komt het natuurlijk ook weer niet over, in een mooi blauw pak naast een knappe vrouw aan je vingers gaan zitten ruiken.

Elaine: Die vingers zitten me niet half zo dwars als dat blauwe pak. Je draagt nooit iets anders, of wel?

Barney: Niet in het restaurant. Mijn vader heeft me geleerd dat een slimme zakenman altijd een goedgesneden blauw pak draagt. 's Zomers draag ik ze ook, maar dan van een luchtiger textiel gemaakt.

Elaine: Mooi zo. Ik maakte me al zorgen.

Barney: Hoe noemen ze iemand als ik? Een gewoontedier?

Elaine: Ja, zo noemen ze mensen zoals jij. Heb je nooit een heftig, plotseling verlangen voelen opkomen naar een bruin sportjasje?

Barney: Ik heb bruine sportjassen thuis, in de kast. En grijs-geruite...

Elaine: Draag je ze daar? Thuis in je kast?

Barney: Ik draag ze thuis altijd. Ik ben niet zo bezadigd als jij denkt.

Elaine: Jawel. Dat ben je wel. Bezadigd is een heel bezadigd woord. Heb je een auto?

Barney: Ja.

Elaine: Zeker een Buick?

Barney: Mijn God. Hoe wist je dat?

Elaine: *(haalt schouders op)* Past goed bij een blauw pak.

Barney: Je bent een hele aparte vrouw, Elaine. Zoals je ook plotseling in mijn restaurant opdook. Nog nooit had ik je eerder gezien, en dan ineens kom je acht dagen achter elkaar lunchen. Volg je soms een speciaal dieet met veel proteïne, ofzo?

Elaine: Ik heb van die buien.

Barney: Eetbuien bedoel je?

Elaine: Vreetbuien, aanraakbuien, ruikbuien, kijkbuien, doe-buien...een sensuele, fysieke sensatie die onmiddellijk bevredigd moet worden.

Barney: Zoals een ijskoude Pepsi na een uur handballen?

Elaine: *(kijkt hem aan)* Ik ga het nog moeilijk met jou krijgen, he? Ik heb een drinkbui. Doe me nog eens wat whisky.

Barney: Komt voor de bakker. *(pakt haar glas en wil ermee naar de fles lopen, als zijn hand zijn gezicht passeert)*

Elaine: *(waarschuwend)* Uh uh. Alweer betrapt.

Barney: Ik rook niet aan mijn vingers. Ik keek op mijn horloge.

Elaine: Oh. En? Is het alweer tijd om aan je vingers te ruiken?

Barney: Ik dacht aan mijn moeder. We hebben tijd zat.

Elaine: Hoe laat is het?

Barney: Tien over drie.

Elaine: En ze werkt tot vijf uur. Dan hebben we een uur en vijftig minuten. Goed. Wil je dat ik de eerste stap zet?

Barney: Tjonge, jij bent wel een erg direct type, of niet?

Elaine: Je bedoelt dat jij de eerste stap dus niet zult zetten.

Barney: Natuurlijk wel. Ik wilde dat we eerst rustig ons glas leegdranken.

Elaine: *(haalt schouders op)* Het is jouw tijdsplanning. Hoor eens, denk je dat die oude vrouw van hiernaast rookt? Ik ben aan een sigaret toe.

Barney: Ik geloof het niet.

Elaine: Ik zou bij haar aan kunnen bellen. Zeggen dat ik collecteer voor het Rode Kruis.

Barney: Sorry dat ik er niet aan heb gedacht een pakje mee te nemen. Denk je niet dat je kunt wachten tot vijf uur?

Elaine: Als je een hypnotiseur was kon ik wachten tot augustus. Laat maar. Ik zal wat minder diep inademen.

Barney: Zal ik je eens wat zeggen?...Erg soepel loopt het allemaal niet, he?

Elaine: Ach, er zijn hoogte en dieptepunten.

Barney: Weet je, mevrouw Navazio, je bent echt...

Elaine: Als je me mevrouw Navazio gaat noemen, kun je beter een spelletje kaarten tevoorschijn halen.

Barney: Neem me niet kwalijk...Irene.

Elaine: Probeer het eens met Elaine. Dan krijg je misschien nog antwoord ook.

Barney: Elaine. Waarom denk ik toch steeds dat je Irene heet?

Elaine: Heet je vrouw misschien Irene?

Barney: Nee. Mijn vrouw heet Thelma.

Elaine: Laat zij zich dan maar bekommeren om die Irene.

Barney: Weet je wat het is, Elaine...

Elaine: Zeg het eens, Barney.

Barney: Tja, hoe zal ik het zeggen... ik vind je erg aantrekkelijk.

Elaine: Ja, dat zei je net ook al. Dank je.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto